

הלכות שבת סימן רנב

ביאורים ומוספים

[משנ"ב ס"ק טז]

הוי לה כאלו אומר בפרוש שיכבס בשבת ויהי כשלוחה⁽⁹⁾.

(9) וכן לקצוץ עם נברי שידפס לו מודעה בעיתון שמודפס בליל שבת ויוצא לאור בשבת, כתב בשו"ת חלקת יעקב (ח"א סי' סה) שאסור, שכיון שמתנה הישראל בפירוש שהמודעה תופיע בעיתון שיוצא לאור בשבת, וידוע שההדפסה נעשית בליל שבת, הרי זה כאומר לו בפירוש שידפס את המודעה בשבת.

ולחתום על צ"ק או על הוראת קבע בבנק של נכרים שפתול בשבת, כשהאריך ההפקדה חל בשבת, כתב בשו"ת חשב האפוד (ח"ג סי' נא) שלכאורה נראה שאסור לעשות כן, כיון שמיוחד הוא זמן לשבדי הבנק למלאכה בשבת, אולם מאידך יש מקום לומר שכיון שאין פקדי הבנק מקפידים להעביר את סכום הכסף באותו היום ממש, מותר לעשות כן, ולפיכך כתב שטוב להודיע להנהלת הבנק שאין הוא מקפיד על תאריך זה בדוקא, ובאופן זה אפילו אם יחייב הבנק את חשבונו בשבת, על דעת עצמם הם עושים.

ולמסור רבב למוסך של נכרים, כתב בשו"ת אור לציון (ח"ב פט"ז תשובה ג) שמותר, אף אם יודע שיתקנהו בשבת, ובלבד שלא יאמר לנכרי שרצונו לקבל את הרכב לידיו במוצאי שבת או ביום ראשון ושני, אם יודע שאי אפשר לתקן את הרכב בזמן קצר כזה אלא אם כן יתקנו בשבת.

[שעה"צ ס"ק יז]

ועל"זן דאח להקנות להם הפשמן בערב-שבת שיהיה שלמן לגמרי⁽¹⁰⁾.

(10) אמנם, לענין נכרי המסתת אבנים של עצמו לצורך ישראל סמוך לבנין של הישראל, כתב לעיל (סי' רמד ס"ק יד) שאין נכון הדבר, שיש לחוש למראית העין שמא יאמרו ששכירו הוא.

ולענין שפחה העושה מלאכת עצמה בבית בעליה, כתב לעיל (שב ס"ק ל) שיש האוסרים לעשות כן, שלא יאמרו שהיא עושה מלאכה של הישראל. ואם ניכר שאת מלאכת עצמה היא עושה, כתב שב בשם החי אדם שמותר.

ובן לענין נכרי שמכניס את תבואתו לאוצרות של ישראל, כתב הרמ"א לקמן (סי' עז סכ"ב) שמותר הדבר, כיון שהנכרי עוסק במלאכת עצמו.

[משנ"ב ס"ק יט]

דקשי"ש שדות לגמרה מקצוד יום, מתר אפלו בערב-שבת⁽¹¹⁾.

(11) ואף כשאומר הנכרי לישראל במפורש שיעשה את המלאכה בשבת. הורה הגרש"ז אויערבך (שש"כ פ"ל הע' פג) שאפשר שהדבר מותר, כיון שיש לנכרי אפשרות לעשותה מערב שבת, ובדברי המשנ"ב לעיל (סי' רמו ס"ק ג).

[משנ"ב ס"ק כז]

ואם היתה נכונה⁽¹²⁾.

(12) ובגדר מלאכה מפורסמת, כתב הנשמת אדם (ח"ב כלל ג אות ג) שהיא מלאכה שיודעים עליה שלושה בני אדם, וכמבואר ברש"י בשבועות (כה, ב ד"ה והוא).

[משנ"ב ס"ק כח]

ועין שם בבאור הלכה דבור המתחיל דיעה⁽¹³⁾.

(13) שם הקשה סתירה בדברי השו"ע, שכאן כתב שטוב להחמיר, ואילו שם (סי' רמד ס"ד) כתב שאסור לעשות כן מעיקר הדין. ובשם האחרונים כתב, שהעיקר לדינא כמו שפסק השו"ע שם, שאסור לעשות כן מעיקר הדין.

יח באר הנזלה

הנָּאָה, *חָהוּא שְׁלֵא יֹאמֵר לוֹ (טו) לַעֲשׂוֹת בְּשִׁבְתָּ, *וְגַם שִׁנְעִישָׁה הָאִינוֹ-יְהוּדִי הַמְּלֹאכָה (יז) בְּבִיתוֹ: הַגֵּה (יח) וְאֵם לֹא קָצָץ, *אֲסוּר (ד) (יט) בְּעֶרְב־שִׁבְתָּ, וְעַן לְעִיל סִמְּן רַמּוֹ (כ) דֶּשׁ חוֹלְקִין אִם עוֹשֶׂה לוֹ (כא) בְּחֵם דִּהְיוּ בְּטוֹבַת הַנָּאָה, (כב) *וְאֵם קָאָהוּ עוֹשֶׂה מְלֹאכְתּוֹ בְּשִׁבְתָּ, אִם הִנֵּה עוֹשֶׂה *בְּטוֹבַת הַנָּאָה, עֲרִיף לֹאמַר לוֹ שְׁלֵא יַעֲשֶׂה כֹּה בְּשִׁבְתָּ: הַגֵּה וְאֶפְלוּ אִם נִתְּנָם לוֹ (כג) כִּמָּה יָמִים לִפְנֵי שִׁבְתָּ: ג (כד) *וְאֵם הִיתָה מְלֹאכָה מִפְּרָסְמַת (כה) וְזִרְעָ שְׁהִיא שֶׁל יִשְׂרָאֵל וְעוֹשֶׂה אוֹתָהּ בְּמָקוֹם מִפְּרָסָם, *טוֹב לְהַחֲמִיר (ו) [וְ] וּלְאַסֹּר: ד (זו) לְכָל שְׁקָצֵץ, (כז) אֶף-עַל-פִּי שִׁנְעִישָׁה הָאִינוֹ-יְהוּדִי מְלֹאכָה בְּשִׁבְתָּ, מִתֵּר לְיִשְׂרָאֵל לִבְשׁ הַכְּלִי בְּשִׁבְתָּ עֲצֻמָּה, דְּכָל שְׁקָצֵץ אֲרַעְתָּה דְּנִפְשָׁה

פאר היטב

וְכֵן בְּהִשְׁבֹּחַ פָּנִים מְאִידוֹת קִינָן לַח: (ד) בְּעִ"ש. אִם יֵשׁ שְׁהוּה לַעֲשׂוֹת מִבְּעִ"י (יִבְר) וְהַ מִּזְרָ אֶפְלוּ מִלֵּאבָה שְׁאִין כִּיּוֹל לְגִמְרָה קִינָן שָׁבָה, נֶאֱמַר דּוֹמָה לַשְׁלֹחַ אֶמֶת בְּסִי רִמָּה עִמָּא: (ה) וְלִאֲסֹר, כִּי שֶׁאִם רִאֲיוֹ עוֹשֶׂה שְׁבֻשָּׁת עֲרִיד

מעשנה ברורה

ואדעתה דנפשה קעבדי: (טז) לעשות בשבת. וכן אם אמר למוסר:
 דאך שאני צריך להם במוצאי שבת, כגון שרצה לשע מיד במוצאי-
 שבת, גם זה אסור אפלי בקצין, דכיון עאי אפשר לגמרו אלא-אם-כן
 יעשה בשבת, (טז) הרי לה כאלו אמר בפירוש שיכבס בשבת ודחי
 פשטא⁽⁹⁾ [אחרונים]: (יז) בביתו. רוצה לומר שלא בבית ישראל, דאז
 מחוי כאלו הוא עושה בשליחות ישראל. וכתב החייד"ם, דבבית
 ישראל אסור אפלי אם הוא דבר שמונח כל בני העיר לתמו בקבלות
 ולא אתו למקשה בשביריים, (יח) גם-כן אסור מטעם זה, דאמרו
 יעצוהו לעשות בשבת: (יח) ואם לא קצין, הינו, שלא התנה עם
 הישראל אודות שכרו ודאנונייהדי מצפה לתשלום שכר, אסור, ולא
 אמרנו אדעתה דנפשה קעבדי, כינן שהישראל לא הבטיחו בהדא:
 (יט) בערב-שבת. ודאנונהו לו בערב-שבת מחוי כאלו: ונתנו לו על-
 מנת שיעשה בשבת, יכשקצין, דאדעתה דנפשה קעבדי, לא מחוי כאלו
 ואמר לו כן. וכתבו הפוסקים, דכשיש שהות לגמרה מבעוד יום, מתר
 אפלי בערב-שבת⁽¹⁰⁾ ואפלו לא קצין, לכלל עמא: ומה שדיק ברמ"א
 בערב-שבת, דרביעי ודמישי שהוא מקל מן השבת מתר להו לו
 אפלי שאין יכול לגמרה קדם השבת, מיון שלא אמר לו שיעשה
 בשבת: (כ) דוש חולקין וכו'. יסבירא להי דידנו בלא קצין, ואדעתה
 דישאל קעבדי ואסור בערב-שבת. וענן דברכי-משה דמסקים להשט-
 חולקין. וענן כמה שכתב: לעיל בסימן רבו במשנה בירוח סעף-קטן
 טז: (כא) בחנם. אם לא שהאנונייהדי בעצמו מתחיל עם הישראל

לומר שיש להם חלק בזה, ואם כן, הנה על הטובה ששקבל ממנו מקבץ ויניח בקצין [לעיל בסוף רמז סעף ד בהג"ה: (כב) ואם ראיה עושה וכו']. אף שהמספר הקל למעלה למן לו אף בטובת הנאה מבעוד יום, ואין לו לחש מה שישעשה בשבת אפילו אם הוא יודע שישעשה, כיון שאינו מצוה על זה, וכמו שכתבנו לעיל בסוף רמז במשנה ברורה בסוף קטן ג. מכל מקום כשכא לביתו וקצו ששעשה, מחוייב בדעתו עבד כיון שאינו מקבל שכר על זה, וצריך לומר לו שלא יעשה, (יס) אבל אם התנה עמו מחלה למן לו שכרו, אף שלא פירש לו סף ידוע, אין צריך לקחור בזה, דבעיבתה קצים: (כג) בזה ימים. ורצה לומר, דבזה התנה לאינו יהודי היה לכלי עלמא מתר, ובג"ל, אפילו הכי צריך לקחור בשוואתה. ודע, האם היה האינו יהודי (יס) שכיריים אצלו בימי החל והוא רוצה עתה גם כן לעשות מלאכתו בביתו בעצמה, צריך לילך ולקחור בזה כיון שידע לו, אף על פי שאין עושה לפניו. כתב מגן אברהם, דאם מצוה לאינו יהודי לעשות לו מנעלים וראיה עושה בשבת, אפילו לא קצץ, אין צריך לקחור בזה, דהא אפתי לא נקרא שם ישראל עליהם, ואי בעי האינו יהודי מוכרם לאחר וזהו יעשה מנעלים אחרים, ואם כן לא בדידה קצים: ג (כד) ואם היתה וכו'.

דעויות לעבדן וכלים מוכבים, סתמן אין ידוע שהוא של ישראל, ועל כן אפילו אם הוא יעבד ויכובס במקום גלוי אין לקחור בזה כשקצץ, אבל אם היתה המלאכה ידוע שהוא של ישראל, וגם הוא יעשה אותה במקום גלוי לכל, צריך לקחור בזה שלא לעשות בשבת, והראיה אינו ידוע שקצץ אותו למחשבה בשכיריים, וכג"ל בסוף רמז סעף א: ועין שם בסוף ד דרשת השלחן ערוך שם דמדינא אסור בזה, ועין שם בבאור הלכה דבור המתחיל דינה: (כה) וידוע שהיה וכו'. ולפי זה, התולקים שנכרים שהם של ישראל, והאינו יהודי מוכסין עליהם הנדר שהיה מקום גלוי ומפרסם, צריך למחות בזה כשורארו בשבת ומגיד: אבל בתוספת שבת כתב דלא שיהיה בזה חשדא, דלא ידע של מי הוא. והנה אדם הקל בזה עוד מטעם אחר, דכיון שידע שמנהג כל בני העיר למן כלים מוכבים בקבלנות, על כן אפילו אם האינו יהודי מוכסין במקום מפרסם, מתר, הלא בזה חשדא משים שכיריים, וכיון מה שכתב בסוף רמז סעף ב, והוא הדין בכל הכלים שצריך לקחור בקבלנות, ואין אסור בזה אלא כשעושה בבית ישראל דשם לא מנהיג שום חסד, וכמו שכתבנו למעלה בסוף קטן יז: ד כל שקצץ וכו'. ובאופן שלא היה אסור בהנתינה, שהיה בזה גסרן שארי הפרטים שצריך לקצוה, וכג"ל בסעף ב: (כז) אף על פי וכו'. ולא נמי

(טו) ועל-כן אסור אפלו כמה ימים לרם: (י) וראיתי באיזה מקומות ששוכרין להם אינדיחדי בקבלנית לנער את פשתיהן בחצרן ומנצין גם כיום השבת, ולא יפה הם עושין, דאי אם הוא מבנה כל העיר בקבלנית, הלא בראשיה ישראל לצולם אסור, ועל-כן יראה להקנות להם הפשטן בכרוב שבת שהיה שעתן למצורם: (יא) בית יוסף ובית, וכפי מה שפרטנו בו האלה רבה ותוספת שבת וש"א להסיר מעלי קשית המגן אבריהם, ונס המגן אבריהם בודה לזה וזהו דינו כקצין, ונגל בספר רמז סעיר ב: (טז) מבאר בכמה מקומות דאדעתה דישאל עובדי בשכיריהם:

הלכות שבת סימן רנב

באר הגולה 36

מ שם יח

קא עביר: הגה (כח) * ויש אוסרין ללכשו, כל שדורש * שהאינו יהודי גמרו בשבת (הג"א פ"ק דשבת ומה"ל וכו' בשם רוקח), וצריך להקטין במוצאי שבת (כט) בכדי שיעשה (א"י), והכי נהוג לכתחלה, אם לא * שצריך אלו בשבת * שאז יש להקל. (ל) ואם יש לתלות שגמר (ו) [ו] בערב שבת, מותר בכל ענין (הגהות אלפסי). ודוקא אם שגור לו האיני יהודי לביתו, אבל אסור (י) (לא) לקח כלים (לב) * מבית האמן * בשבת ויום טוב (כרדכי פ"ק דירוש' וא"י והגמ"ר פ"ב מה"ל י"ט חג"א פרק אין צידן). וכל זה בכלים שעשה לישראל (כ"י). (לג) * אבל אינו יהודי שעושה מקצלים על המקח, (ס) * מותר לישראל שמכירו לילה ולקח ממנו בשבת ולקבלם, ובכ"כ (לד) שלא יקצץ עמו דמי המקח (הג"א פ"א אין צידן). ה' * ומותר (לה) לפתח מים לגנה והם נמשכים

באר היטב

למחות בידו אפילו קצץ, עמ"א: (ו) בע"ש. ונ"ל דאם היה המנוצל מקצץ מצ"ש רק שתקנו והחליקו בשבת, שרי. דהא היה יכול ללכשו בלא"ה, מ"א: ע"ש: (ח) מותר. עמ"א שהעלה דלכתחלה אסור לילה ולקח מקצץ, אם לא

משנה ברורה

(כ) למה שמבאר (כח) בסימן רעו סעיף א בהג"ה, דאינו יהודי שהחליק הנה בשביל ישראל, אפילו אם היה על-ידי קציצה אסור להשתמש לאורה, דהקא אף-על-גב שתישראל נהנה בלבושתו ממלאכת שבח^(א), מכל מקום אינו יהודי לא עבד בשבת בשביל הנאת ישראל, רק אדעתה דנפשה למהר להשלים בעצלו; מה שאין כן הנה, הולקתו בשבת היה כדי שישתמש בו הישראל עכשו, (כג) ולכן אסור. ולפי זה גם בענינו, אם הישראל אמר לאינו יהודי סמוך לחשכה: מודע לא גמרת מלאכתך, והשיב לו: אעשה זאת למענך בשבת, אינו הנימוץ דאפילו לדעת המחבר אסור ללכשו בשבת, כמו גבי נר [פמ"ג]: (כח) ויש אוסרין וכו'. טעם, דאסור לישראל להנות מהמלאכה בשבת בכל ענין, בין שמקל מקום נעשה המלאכה בשבילו: (כט) בכדי שיעשה. כדי שלא יתנה ממלאכת שבח^(א). (כ) ולפי זה, בשני ימים טובים של גלויות אם עשה האיני יהודי בראשון, מותר בהחלת יום שני בכדי שיעשה ממנה נפשו, דאם היום ראשון קדש השני חל, ואם היום ראשון חל בודאי מותר. ואין חילוק בכל זה בין מי שיעשה בשבילו בין לאחרים, ובספר אליה נזהר הקל לאחרים בקצץ: (ל) ואם יש לתלות וכו'. דהא יש מהירין בכל ענין. (מ) ואם היה המנוצל מקצץ בערב שבת רק שתקנו והחליקו בשבת, שרי. דהא היה יכול ללכשו בלאו הכי^(א), וכמו שכתב סימן רנ"ג סעיף א בהג"ה ד, (כח) והוא הדין כלי-פשתן שנתן האיני יהודי פתח המכשש בשבת, שרי גם-כן מטעם זה: (לא) לקח כלים. ואפילו יודע ודאי (כו) שגמר קדם שבת ויום טוב, ואפילו אם הוא (ס) לעצור שבת. והטעם, מפני מראית העין, דיאמרו שבשבת עשו ומודע ישראל, ואיתא בלבוש, דאפילו אם לא יביאם בידו אלא ילבושם שם בבית האיני יהודי, גם-כן אסור מטעם זה. וכתב המגן אברהם: אפשר דאפילו על-ידי אינו יהודי אסור להביאו, (כח) דעבדא דחל הו"א: (לב) מבית האמן. ואין חילוק (כט) בין ישראל לאינו יהודי: (לג) אבל אינו יהודי שעושה וכו'. דהא אדעתה דנפשה עבד בשבת, ואסור דהבאה מבית האמן, סבירא לה להרמ"א דלא שיעבד בנה אף שהיה הולך אצלו, משום דביתן שהכל יודעים שהאינו יהודי רגיל לעשות לעצמו בשביל מקח, חו ליכא משום מראית העין שיאמרו שעשה לו לעשותם. והמגן אברהם (ג) וישארי הרבה אחרונים חלקו על דבריו אלא אחר שהביא לבית ישראל מותר ללכשו, דמסתמא לאו אדעתה דישראל עבד אם הוא עיר שרבה אינם יהודים, כמו שכתב בסימן תקטו, אף אם האיני יהודי הוא חנוני שאינו אמן, אפשר דיש להקל, וגם בנה ממקצרים התוספת שבת והפרי מגדים, דהרי על-כל-פנים עבדא דחל: (לד) שלא יקצץ עמו. דהנהו שלא יזכרו לו סכום דמים, דאי לא הכי הוי בכלל מקח וממכר אף-על-פי שאינו משלם לו עכשו: ה' (לה) לפתח וכו'. הנהו, שפתח מים סמוך לחשכה מציפת המעין

שער הציון

(כ) מגן אברהם: (כח) גם בבית יוסף שם כתב פנ: (כג) הנהו אפילו אם התאכסן הישראל בביתו של אינו יהודי, דבית ישראל בלא הכי לא מצי קציצה, וכפ"ל בסעיף ב, וכמבאר המל באחרונים בסימן רעו: (כד) מגן אברהם ושי"א: (ד) מגן אברהם: (כז) גבי חרשים: (כו) אחרונים: (כח) בית יוסף ומגן אברהם ושי"א: (מ) פרי מגדים ותוספת שבת. ואף שאיתי באלה רבה וקמרי משה שמקלן על-ידי אינו יהודי להביאו, יש עוד הרבה אחרונים שהעמידו לאסור, והוא המאמר מרדכי וסוברין המאמר מרדכי והגרי"ו דמראית עין שיעבד גם בנה, עין שם, על-גב התוספת שבת של המגן אברהם בכות שהיא: (כט) דעקר קצת רב צמח צאנז המוכר בבית יוסף הוא כמה דקמא לן דאפילו בחל-המועד אין מביאין מבית האמן, וכל-שכן בשבת ויום טוב, וישם הלא אינו בישראל, כמו שכתב הפ"ה: (ל) תוספת שבת ובאור הגר"א ופרי מגדים:

שערי תשובה

ללכש, ע"ש, ודב"א מה"כ: [ו] בע"ש. עין בה"ט. וכתב בנתיבותיים דה"ה כלי-פשתן שנתן הא"י פתח המכשש בשבת שרי, דהא יכול ללכשו בלא זה, ע"ש: (י) לקח. אפילו לעצור שבת אסור, ב"י. ואפילו ע"י אינו אסור להביאו, מ"א.

באור הלכה

בשבת בטקס מפרסם אסור לתנו לו, אם לא בספק שמה לא יעשה בשבת. ועין לעיל בסימן רמד בסעיף ג, בבאור הלכה דבדו המתחיל והאינו יהודי: * ויש אוסרין ללכשו וכו'. עין משנה ברורה. וטעם שיהי בכל מלאכה שהאינו יהודי עושה, כדאיתא במשנה קכ"ב: עשה קבל לידו בו וכו', דאינו להלש אוסרין אפילו בקצץ וכדאיתא בפוסקים, וכן מוכח בבאור הגר"א לקמן בריש סימן רעו: * שהאינו יהודי גמרו בשבת. ודוקא אם הוא מלאכה דאורייתא, אבל אם הוא מלאכה דרבנן אין להקטין נפמ"ג בשם המ"א בסימן תקטו: * שצריך אלו בשבת. הנה שאין לו ביד לשבת בי אם זה, ולא הוי כמו לעצור המועד האמור בחל-המועד [ח"מ]: * שאז יש להקל. עין באלה נבה שומה, דבאן משמע דסומך על המכשש דהעתיק שיטת הר"ן דלא תליין לנהנה ממלאכת שבת הואיל יקצץ, ולקמן ברע"ו סעיף א בהג"ה העתיק זה לדינא בלי שום חילוק. והמגן אברהם בסעיף קטן יא נהפוך לקצץ קשתו ויחלק בין הקא להקס, וקמו שכתבתי במשנה ברורה, אף קצת קשה על הרמ"א שם שכתב טעם שיל שיהא במגן אברהם והביא טעם דנהנה, שמקלן בו בעת העצור בקציצה. עוד קשה לי, לפי פירוש המגן אברהם, למה אוסרין שם במשנה קכ"ב גבי קבל וגבי מלא מים, הלא בסתמא אינו סיפא זו גם-כן אפילו בקצץ, דומיא דרישא גבי נר דמרי בכל ענין לפי הכרעת רמ"א, והלא בנה הוא דומיא דלבושה, דמכונ האיני יהודי רק להשלים פועלו. ואולי יש לומר דמרי טפיסא בננא דבאר המגן אברהם אסור גבי לבושה לכלי עצמא, דהנהו היכא שפגור מלמא שהיה עושה לעצור ישראל, וכעין זה כתב המאירי בפרק קמא דשבת בדבור המתחיל לש שואלים וכו', עין שם כמה שמתן בשם הגאונים, שגם הם סוברים דהר"ן בכלים לכוסס ועורות לעבדו דמפר בקצץ ללכשו בשבת, ואף-על-פי-כן אסור גבי קבל וכו', עין שם: * מבית האמן. עין במשנה ברורה דאפילו מישאל אסור. ואם הוא לעצור שבת יש לעין, ולפי מה שכתב המאמר יוסף וכן הר"ן סוף פרק מקום שנהגו, והטעם הוא מפני מראית העין, דיאמרו שנתן לו לתקנם במועד, אפשר דבשבת ויום טוב לא תליין לחשדא זו באמן ישראל: וכן לטעם רש"י שם דהוא משום טרד, כבר כתב הבית יוסף וכן באלה נבה, דלעצור שבת לא תליין משום טרד; אף לפי מה שכתב התוספת שבת ופרי מגדים, דלכך אסור להביא אף על-ידי אינו יהודי משום עבדא דחל, וישם הלא אינו אף לעצור שבת, משמע דאסור גם בנה, וצריך עיון: * בשבת ויום טוב. ואם אינו מאמין שזה אפילו עד לאחר שבת, הנה לענין חל-המועד מביא דרין בסוף סימן תחלו, עין שם, וצריך שבת אינו מביא בפוסקים. ונראה דאם גם הוא צריך להפגור לעצור שבת יש להקל בנה שביאו בצנעה לחוף ביתו: * אבל אינו יהודי שעושה וכו'. עין במשנה ברורה, דהמגן אברהם וכן שאר הרבה אחרונים חולקין על זה וסבירא להו דאין בנה שום יתרון משאר אמן, עין שהולך אצלו, ולפי זה אפילו יודע ודאי שגמר אצלו בערב שבת או שנה אמן ישראל, גם-כן אסור: * מותר לישראל וכו'. הנה בבית יוסף הביא בשם הגהות אשר"י שמי דעות אי יש בנה משום מקצה אם מקצץ ביום טוב,

